

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 84/09-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti P. Š., S., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1961/99 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. Š. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1961/99 porušené bolo.

2. P. Š. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Čadca p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Čadca je povinný uhradiť P. Š. trovy právneho zastúpenia v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. S., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 84/09-14 z 12. marca 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť P. Š. (ďalej len „sťažovateľ“) doručení ústavnému súdu 15. januára 2009, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1961/99.

Sťažovateľ k priebehu súdneho konania vedeného okresným súdom uviedol:

„Sťažovateľ utrpel ťažké zranenia dňa 5. 11. 1998 pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil M. M. Dňa 4. 10. 1999 bola podaná žaloba na zaplatenie škody na zdraví na Okresnom súde v Čadci, ktorá je vedená pod č. k. 7 C 1961/1999. V priebehu konania bolo zistené, že M. M. zapríčinil dopravnú nehodu vozidlom, ktoré je vo vlastníctve spoločnosti H. s. r. o., Č. ako jej zamestnanec a žaloba bola rozšírená aj o tohto účastníka. V konaní boli vykonané 3 znalecké dokazovania... Všetci traja znalcovia sa jednoznačne zhodli na tom, že sa jednalo o veľmi komplikovanú zlomeninu... Sťažovateľ na základe znaleckého posudku a rozšírenia návrhu požadoval 20 násobné zvýšenie náhrady na sťaženie spoločenského uplatnenia a bolestného, čo vzhľadom na jeho poškodenie zdravia a svoj mladý vek - 19 rokov, považoval za primerané...“

Okresný súd v Čadci až dňa 20. 5. 2005, t. j. až po takmer 6 rokoch, vydal rozsudok, pričom... priznal... napriek znaleckým posudkom iba náhradu vo výške 75.899,50 Sk, ako 7 násobné zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia...

Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku odvolanie. Krajský súd v Žiline na základe uznesenia č. k. 8 Co 475/2005 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie. Okresný súd opätovne rozhodol rozsudkom zo dňa 2. 10. 2007 a priznal náhradu vo výške 90.524,50 Sk. Sťažovateľ opätovne nesúhlasil s rozhodnutím súdu a podal proti tomuto rozsudku odvolanie... Krajský súd v Žiline na základe uznesenia č. k. 7 Co 49/2008 zo dňa 26. 11. 2008 opätovne rozsudok Okresného súdu Čadca zrušil a vec vrátil na nové konanie, Vzhľadom na tieto skutočnosti je sťažovateľ po viac ako 10 rokoch od dopravnej nehody a takmer 10 rokoch od podania návrhu na súd bez akéhokoľvek výsledku, má za to, že vznikajú prierahy v konaní, dĺžka konania je neprimerane dlhá...

Sťažovateľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie v sume 3.000,- EUR...“

Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo P. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod č. k. 7 C 1961/1999 bolo porušené.

Okresnému súdu Čadca sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č. k. 7C 1961/1999 konal bez zbytočných prierahov.

P. Š. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- EUR, ktoré je Okresný súd Čadca povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Okresný súd v Čadci je povinný zaplatiť P. Š. trovy konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 245,70 EUR... na účet advokáta JUDr. J. S., advokáta, do dvoch mesiacov dní od právoplatnosti nálezu...“

Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci

konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a predseda okresného súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr. 476/09 z 24. marca 2009, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 31. marca 2009, poukázal na opakované zmeny zákonných sudcov v posudzovanom konaní, podrobne opísal priebeh konania v období po septembri 2006 a uviedol: „*Po podaní návrhu bola vec pridelená JUDr. V. JUDr. V. začal vykonávať advokátsku prax, preto bol spis opatrením zo dňa 31. 1. 2000 pridelený na konanie JUDr. P. Po jej odchode na Krajský súd v Žiline bol spis pridelený na konanie Mgr. K.*

Po pridelení veci Mgr. K. vidím prietah v konaní v období od 10. 10. 2006, (kedy bol spis predložený vyššej súdnej úradníčke na vypracovanie uznesenia) do 3. 1. 2007 (kedy bolo uznesenie vydané). Značnú dobu (od 29. 1. 2008 do 19. 12. 2008) bol spis na Krajskom súde v Žiline. Ďalšie prietahy v konaní som nezistil. Poukazujem na skutočnosť, že spis bol pridelený JUDr. V., JUDr. P. a Mgr. K., ktorí po prevzatí spisu tento museli naštudovať. Spis bol viackrát zasielaný na Krajský súd v Žiline za účelom rozhodnutia o podaných odvolaniach.“

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení z 2. apríla 2009 doručenom ústavnému súdu 6. apríla 2009 uviedol: „*Predseda Okresného súdu v Čadci na základe vyjadrenia k sťažnosti uviedol iba obdobie od roku 2006, avšak neuviedol postup súdu od podania žaloby na súd...*

Máme za to, že vytýčenie pojednávani tak ako sme uviedli, 2 x vrátená vec odvolacím súdom - Krajským súdom v Žiline, 3 x odvolanie sťažovateľa, bezdôvodné výzvy súdu počas konania ako aj skutočnosť, že vec trvá už takmer 10 rokov a dosiaľ nie je právoplatne skončená, zakladá porušenie práv účastníka konania...“

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 1961/99 zistil tento priebeh a stav konania:

Dňa 4. októbra 1999 sťažovateľ podal okresnému súdu žalobu o náhradu škody na zdraví v sume 50 000 Sk proti žalovanému M. M.

Pred vyhlásením prvého rozsudku okresný súd pribral do konania A. – S. p., a. s., ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, nariadil znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctva, nariadil vo veci osem pojednávanií a realizoval ďalšie procesné úkony. Sťažovateľ 21. decembra 2000 rozšíril svoju žalobu proti obchodnej spoločnosti H., s. r. o., ako žalovanému v 2. rade, 12. septembra 2001 označil uplatnené nároky ako nároky z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, 22. novembra 2001 rozšíril svoju žalobu na sumu 230 437,50 Sk a 8. júla 2004 ďalej rozšíril žalobu na sumu 445 387 Sk. Od začatia konania do prvého rozhodnutia okresného súdu vo veci samej sa spis nachádzal necelé tri mesiace na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z dôvodu rozhodovania o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o povinnosti zložiť zálohu na znalecké dokazovanie. Okresný súd prvýkrát rozhodol vo veci rozsudkom z 20. mája 2005 v spojení s doplňujúcim rozsudkom z 10. augusta 2005.

Uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 475/2005-174 z 30. mája 2006 bol na základe podaných odvolaní rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Spis sa nachádzal na krajskom súde v období od 5. októbra 2005 do 9. augusta 2006.

Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd uznesením z 3. januára 2007 pripustil do konania žalovaného v 2. rade, proti ktorému sťažovateľ rozšíril žalobu ešte 21. decembra 2000. Z dôvodu odvolania žalovaného v 2. rade proti tomuto uzneseniu sa spis nachádzal na krajskom súde viac ako tri mesiace. Po nariadení dvoch pojednávanií vo veci okresný súd druhýkrát rozhodol rozsudkom z 2. októbra 2007.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 49/2008 z 26. novembra 2008 bol na základe podaných odvolaní rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Spis sa nachádzal na krajskom súde v období od 5. marca 2008 do 19. decembra 2008.

Po opätovnom vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd vyžiadala správy o zamestnaniach sťažovateľa a o jeho aktuálnom zdravotnom stave a nariadil vo veci dve pojednávania. Tretíkrát rozhodol rozsudkom z 18. februára 2009, ktorý doručil účastníkom konania.

Následne, 4. marca 2009 bol spis doručený ústavnému súdu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho

konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie nemožno považovať po vecnej stránke za zložitejšie a po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a ktorá nie je právne zložitá, ako to už skonštatoval ústavný súd aj vo svojom náleze č. k. II. ÚS 200/05-19 z 15. marca 2006, *„pretože výklad a používanie platnej právnej úpravy sú stabilizované v judikatúre vyšších súdov“*.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ v posudzovanom konaní prispel k zbytočným priet'ahom v konaní. Za takúto okolnosť nie je možné považovať niekoľko zmien žaloby zo strany sťažovateľa, pretože obsah týchto zmien nemohol podstatnejším spôsobom ovplyvniť rozsah a obsah dokazovania rozhodného pre posúdenie danej veci.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedených základných práv, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Na základe dosiaľ vykonaných úkonov okresného súdu so zohľadnením dokumentácie obsiahnutej v spise a všetkých okolností, ktoré z neho vyplývali, ústavný súd konštatuje, že jeho neefektívna činnosť charakterizuje posudzované konanie ako celok. Ústavný súd preto nepovažuje za potrebné hodnotiť sporadické úkony okresného súdu za stavu, keď ani po viac ako 9 rokoch nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté o celom predmete konania, pričom rozsudok okresného súdu bol dvakrát zrušený odvolacím súdom a vrátený na ďalšie konanie.

Ústavný súd neakceptoval argumentáciu okresného súdu spočívajúcu v poukázaní na zmeny zákonných sudcov vo veci a opakované predkladanie spisu odvolaciemu súdu. Takáto argumentácia okresného súdu nemôže odôvodňovať celkovú neprimeranú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré doteraz predstavuje viac ako deväť rokov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1961/99 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1961/99 konal bez zbytočných priet'ahov, pretože v čase rozhodovania ústavného súdu

bol rozsudok okresným súdom už vyhlásený, písomne vyhotovený a doručovaný a okresný súd už vo veci vykonáva len úkony smerujúce k predloženiu spisu odvolaciemu súdu.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti, poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania bez právoplatného ukončenia konania a obdobia nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti okresného súdu) ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €.

Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyčíslil trovy konania celkovou sumou 245,70 € za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [vypočítanú zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2008 v sume 695,41 € (20 950 Sk)], t. j. 2-krát 115,90 € a 2-krát 6,95 € za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné.

Podanie právneho zástupcu sťažovateľa doručené ústavnému súdu 6. apríla 2009 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na absenciu ústavnoprávneho rozmeru v jeho obsahu ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2009